

מסורת הש"ס

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא פ.ח.

עין משפט
נר מצוה

(א) כי"מ ל"ג (ב) ושבט קי"ח:
(ג) כי"מ מ"א. מ"ב:
(ד) מ"א כ"ד. (ה) ויקרא ה'
(ו) ז"מ מ"ג. (ז) ויחזק' כי"מ
(ח) ד"ה תנה לטעון פי'
(ט) ד"ה תנה לטעון פי'
דקטום הוא מוכר דבר לא דקטום
יו וטמן והכנסים (כ"ב) דמלא'
פי' טעון הוא הוא המוכר
מאכלים רבים במדה גסה.

מוסף תוספות

א. רמב"ם שמוכרין לזרים
ומעשר רבין ספיקא ויהי רספס
מזון אי"צ לתנן לזרי ועני
הלך משעון מחזירין למוכר,
ותרומה גדולה אי"צ להפריש
מדמאי דעמי הארץ מפרשי
תרומה גדולה. רע"ו י"ג.

פי' רשב"ם העקרי

דבר כגון שנטלה למוד בה כו'
למאן כל היתור ומחל הדבר
דרכה. דלמתיקן בלתי מילתא
(ז) ליד זעלים דבעינן והשיב את
הגוליה (ח) והשבה ליד תינוק לאו השבה
עמיס אשה מתעם
ועמיס שאי אהי מתעם ה'
כ"ד זקן וזנה לפי כבודו
פטור ואמר רבה (ט) הכישה
אזוהי זקן וע"פ אשה לפי
כבודו נחמיה בה להשבה ליד
הבעל ואם אשה אשה לו
הואיל והעיס עלמו בשמירה
ה"ז כיון שנהיה לזרי חייב
משום השב אשה וזי משום
לדעה מדעת און אדם חייב
בהשבה הי מיילי פי לא נעם
בה אלא נעלה חייב דומיא דזקן
ואזנה לפי כבודו דפטור וזי
הכישה חייב משום אשה
עלמו בשמירה ואזנה
מחזרמו. וס' זו גביה ר"י
מ"ג כ"ב. וישא אשה כופא
שפיר דמוריס תמיס הכישה
ללא נעלה חייב כלא אלא מוד
למכה כפויא זרי תינוק
פטור: אימור דאמר רבה כו'
ה"ז הוא מיני למתיקן דבעל
(פ) ליתא רבה תנאי היא אלא
דע"פ מיהי פריך: דלמסקט
גניי כרישה. נלקייה פסימת
חילומת שהי ע"פיה היא
והכרישה ואזהרה כריש: כגון
שעולה. חנוני מוד תינוק למוד
בה של לוד תינוק אלא
למוד בה לאחריה מה שהיא
מוכר לה דהוא ליה שאל
שאל מדעת בעל הללויות:
ודכח סבני גזן סו. וקניה
להחייב בה עד שישיר ליד
הבעל עמך דבעל השבה
דמילתא כדכתיב (ויקרא ה'
והשיב את הגולה והשבה לו)
תינוק און זו השבה אלא אינדי
והי כן בהגזל ומחל (ויק'
ה) הוגזל מן הגזל
המוכר ומת לו נכח חייב
החרימו כיון שלא החזירו
בידעת הבעל דהיינו החזירו
לעזר ולא לבעל חייב בעינן
דעת בעלי ובשחיבו לתנוק
כל דעי הבעל: וזי יהיה
גזל דעי כפואל. חזיר לתנוק
שהשחיבו: וזי ואלק
שהחזיר לתנוק פטור. והאי
דלמרי בשלח המפקד (ויק'
מ"ג): ה' דאמר רבא שאל על
מדעת רבין גזן מן היינו
הכל. וספיקא גזן מן מודיס
הכתיב לה איהי שאל כל
נעלה על מנת למוד בה
לאחריה ולא ויהיה המשא
הבעל ע"פ שנטלה למוד
בה לתנוק היי הוא כלתו
לחלוטו זרי מיעו דהוא לא
אפקה כדמיתו וזנה ופטור
מן הללויות: שאל סו. דעי
כפואל ויהי אסוריא מיהי
אינדי ללא גרע מיהי
בפקדון אסור: וה"מ דקיי'
שכח קנא ופקד דמיס
קדם שנטלו אי"צ כגון כלס

כגון שנטלה למוד בה. כלומר מתניתין לאו זעעל הדית ולא חנונוי
מוכרי ללוותי מיירי אלא כגון שנטלה למוד זמורה השמן ואע"ג
ללא לדעת (ו) הנונוי שנהא דשמה לא יטולה משנטלה מתחייב בה
וכדרכה: הכישה. כמקל. גבי זקן ואינה לפי כבודו מיירי זכ"מ

(ד) ל: דלע"פ שאינו חייב להחזירה
כיון שהכרישה נחמיה בה. והשאה אינדי
לפרושי מודיס מתחייב לרבי יהודה
בשלא נעלה וכו': אימור דאמר רבה.
אי זעי הוה פריך לימא דרבה תנאי
היא אלא לעדיפא מינה קפריך:
דאנקטא יוגי כרישה. הלקימה
פסיעות חילומות כלומר הרגילה
לזכוח וליקן למרחוק ומש"ה נחמיה
בה: כגון שנטלה. מיד תינוק: למוד
זמורה לאחריה. שאלומיה מיהי ומוד
בה לאחריה: ושואל של מדעת.

זעל הללויות פלוגי: דמר סבר. רבין
גזן הוה וקניה להחייב בה עד שבה
(ו) ליד זעלים דבעינן והשיב את
הגוליה (ח) והשבה ליד תינוק לאו השבה
היא והכי אמרי' בהגזל ומחל (ז"ק)
דף קי"ח. הוגזל עה מן העדר והחזירו
ומת זקן נגזב חייב זמורה דבעינן
דעת זעלים ואין זה דיעות זעלים
כשמוסרו ליד תינוק: וזני יהודה
סבר שואל הוה. וכי מחזירו למקום
ששאלו משם די והלכך משחזירו
לתינוק פטור. וה' דלמרי' (ו) כדמפקד (ו)
ה' דלמרי רבא שואל של מדעת גזן
לרבי יהודה היי יש לפרש מודיס
חכמים לרבי יהודה היכא דלא נעלה
למוד בה לאחריה אפילו נעלה למוד
לתינוק והיינו דקמתי זומן שהללויות
זרי התינוק של מדד בה אלא לזוך
התינוק ואם כן לא אפקה מרשות
ואזנה ומש"ה פטור מן הללויות.

מ"ד סבר גזלן הוה. ומייז להחזירה ליד הבעלים מימה הא מנן בהגזל
זמורה (ז"ק דף קי"ח). גבי הוגזב טלה מן העדר ולא יעו זעלים
לא כגניבה ולא כחזירה ומנו האלון והיא שלמה פטור וא"ר יוחנן
לדעת מנין פטור שלא לדעת אפילו מנין לא נריך א"כ הי"ג (ו) הכא

אף על גב דגזלן הוה כשהחזירה ליד
התינוק שלקחה הימנו יהיה פטור
אומר ר"י שאני הסם להחזירה
למקום המשממר אבל הכא מאזדה
זדייס שמוסרה ליד התינוק כדלמרי'
לעיל דלזירה מדעת היא:

לעשרו אי אפשר מפני כו'.
כמעשר ראשון וכמעשר
עמי אינו מפסיתו דזממאי מעשון והן
שלו אלא מפסיתו כמעשר שני שמיני
לאכלו זירושלים ובתרוומה מעשר
דנותנו לכהן כדלמרי' זפרק זמרח
דסוטה (דף מ"ח): בירא שמים
עסקינן כגון רב ספרא כו'. ואם
תאמר כשגמר זלכו לקנות היאך
מחזיר וי"ל דמחזיר מדעת המוכר:

ההוא גברא דאייתי קארי לפום נהרא אתו כולי עלמא שקול קרא קרא אמר
להו הרי הן מוקדשין לשמים אתו לקמיה דרב כהנא אמר להו י' אין אדם
מקדיש דבר שאינו שלו י' וה"מ הוא דקייזי דמייהו אבל לא קייזי דמייהו ברשות
מרייהו קיימי ושפיר אקדיש ת"ר ה' הלוקח ירק מן השוק וביורר והניח (ו)
אפילו כל היום כולו לא קנה ולא נתחייב במעשר גמר בלבו לקנותו קנה
ונתחייב במעשר להחזירו אי אפשר שכבר נתחייב במעשר ולעשרו
א"א (ו) שכבר מפחיתו בדמים הא כיצד מעשרו ונותן לו דמי מעשר אהו
משום גזמר בלבו לקנות קנה ונתחייב במעשר אמר רב הושעיא אמר
בירא שמים עסקינן כגון רב ספרא דקיים בנפשיה י' ודובר אמת בלבבו:
מתני' ה' הסיטון מקנה מדותיו אחד לשלשים יום ובעל הבית אחד לשנים
עשר חדש רבן שמעון בן גמליאל אומר חילוף הדברים ל' חנונוי מקנה מדותיו
פעמים בשבת י' וממחה משקלותיו פעם אחת בשבת י' ומקנה מאזנים על
כל משקל ומשקל אמר רשב"ג במה דברים אמורים בלא אבל ביבש אינו צריך
והריב

ואזנה ומש"ה פטור מן הללויות.
זעל דמרי' לה להא סוגיא לחנונוי הרגיל
הללויות זכרה ובכך סוגיא פשוטה:
לעולם לתם צדקה פשוט. ובמריס (לא): מוקי לה להא דשמואל זמרחא חריפא
זה דרבה ימלא קופצין ומשום דהנאמו של לוקח היא הוה ליה הלוקח כשואל עליו ומייזי
דקמתי נאנסו בהליכה חייב זמורה פטור מפני שהוא כנושא שטר. ונראה צעני
ואזנה וטעמא משום דקייזי דמיה וזבינה חריפא הוה הרי הוא צנטילה זו כמו
אזנה אטומא. הגביה ירך לקנותה ולראות אם שמנה היא או כחוסה: אזל לא
קרא. לקנות: אמר לן הן מוקדשין לשמים. לפי שלא היה יודע ממי ישאל מעותיו
כו'. דכי יקדיש איש את ביתו כתיב (ויקרא ח'). וה"ז כיון דקייזי דמייהו וכו' זכו
וכיון דלא קייזי דמיהו לא סמכה דעמתייהו דשמה ירלה למכרן ציורה דעקן
חבר מעס הארץ: חזיר והניח. ולא גמר לקנות: אינו גמר זמרחא אלא לזכר היפות.
לעשרו דמאי. ואם רוצה לחזור ממקחו: לפחזרו א"א. זלל הפרשת מעשר שכבר
מתוקן [פסחים ט.]: ולעשרו א"א. וא"כ יחזירו למוכר שהרי מפחיתו בדמים
ומחזיר את המותר זעין: אטו משום דגמר זלכו לקנות קנה ומעשר. בתמיה
והיא דרבייהו וליפטור: רב ספרא. הוה קרי קריאת שמע ואמר ליה ההוא גברא
הזי ובעלה לו דמיס מרזיבס ולאחר פתלתו לא רצה לקבל אלא זמיעוט מעות
גבי מעשר כיון דירא שמיס הוא כיון שגמר זלכו זכה בזמקא ונתחייב (ו) זכמך
מתני' ה' הסיטון. הוא חנונוי גדול שקונה הרבה יחד ומוכר להמונים קטנים:
קורא לו סיטון: מקנה מדותיו. בשביל שנקבץ בהן היין והשמן ונקשר לתוכן
זעל הדיס. שאינו מוכר מדיר כסיטון די זפעס אחת זשנה שאינו נדבק זו כל כן:
דכיון שמוכר מדיר און המשקה נקשר זמורה אזל זעל הדיס שאינו מוכר מדיר
זשנה. לפי שמדיר למוכר יותר מסיטון ובעל הדיס אחתן לת"ק כן פירשו זכומי. ולא
זמסתנו (מכובות ט.). ועוד דקממסיס בה רשב"ג כדקאמר אמר רבן שמעון בן גמליאל
זמרחא דלפילו רשב"ג מודה חנונוי אע"פ שמוכר מדיר דכיון שאינו חייב להטיף ג'
וממחה. מקנה מעל לו ומהה ה' דמעה מעל כל פיס (ישעי' כה): משקלוסו. אזני
מוכריס. ככל כנס ועמס ששוקל בהן פיסים כהן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן
מוכריס. קינוימן הללו זכבר למ כגון כפר ויין ושמן: אזל זכיר זשג.

הוא ימלא קופצין ומשום דהנאמו של לוקח היא הוה ליה הלוקח כשואל עליו ומייזי
דקמתי נאנסו בהליכה חייב זמורה פטור מפני שהוא כנושא שטר. ונראה צעני
ואזנה וטעמא משום דקייזי דמיה וזבינה חריפא הוה הרי הוא צנטילה זו כמו
אזנה אטומא. הגביה ירך לקנותה ולראות אם שמנה היא או כחוסה: אזל לא
קרא. לקנות: אמר לן הן מוקדשין לשמים. לפי שלא היה יודע ממי ישאל מעותיו
כו'. דכי יקדיש איש את ביתו כתיב (ויקרא ח'). וה"ז כיון דקייזי דמייהו וכו' זכו
וכיון דלא קייזי דמיהו לא סמכה דעמתייהו דשמה ירלה למכרן ציורה דעקן
חבר מעס הארץ: חזיר והניח. ולא גמר לקנות: אינו גמר זמרחא אלא לזכר היפות.
לעשרו דמאי. ואם רוצה לחזור ממקחו: לפחזרו א"א. זלל הפרשת מעשר שכבר
מתוקן [פסחים ט.]: ולעשרו א"א. וא"כ יחזירו למוכר שהרי מפחיתו בדמים
ומחזיר את המותר זעין: אטו משום דגמר זלכו לקנות קנה ומעשר. בתמיה
והיא דרבייהו וליפטור: רב ספרא. הוה קרי קריאת שמע ואמר ליה ההוא גברא
הזי ובעלה לו דמיס מרזיבס ולאחר פתלתו לא רצה לקבל אלא זמיעוט מעות
גבי מעשר כיון דירא שמיס הוא כיון שגמר זלכו זכה בזמקא ונתחייב (ו) זכמך
מתני' ה' הסיטון. הוא חנונוי גדול שקונה הרבה יחד ומוכר להמונים קטנים:
קורא לו סיטון: מקנה מדותיו. בשביל שנקבץ בהן היין והשמן ונקשר לתוכן
זעל הדיס. שאינו מוכר מדיר כסיטון די זפעס אחת זשנה שאינו נדבק זו כל כן:
דכיון שמוכר מדיר און המשקה נקשר זמורה אזל זעל הדיס שאינו מוכר מדיר
זשנה. לפי שמדיר למוכר יותר מסיטון ובעל הדיס אחתן לת"ק כן פירשו זכומי. ולא
זמסתנו (מכובות ט.). ועוד דקממסיס בה רשב"ג כדקאמר אמר רבן שמעון בן גמליאל
זמרחא דלפילו רשב"ג מודה חנונוי אע"פ שמוכר מדיר דכיון שאינו חייב להטיף ג'
וממחה. מקנה מעל לו ומהה ה' דמעה מעל כל פיס (ישעי' כה): משקלוסו. אזני
מוכריס. ככל כנס ועמס ששוקל בהן פיסים כהן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן
מוכריס. קינוימן הללו זכבר למ כגון כפר ויין ושמן: אזל זכיר זשג.

ואזנה ומש"ה פטור מן הללויות.
זעל דמרי' לה להא סוגיא לחנונוי הרגיל
הללויות זכרה ובכך סוגיא פשוטה:
לעולם לתם צדקה פשוט. ובמריס (לא): מוקי לה להא דשמואל זמרחא חריפא
זה דרבה ימלא קופצין ומשום דהנאמו של לוקח היא הוה ליה הלוקח כשואל עליו ומייזי
דקמתי נאנסו בהליכה חייב זמורה פטור מפני שהוא כנושא שטר. ונראה צעני
ואזנה וטעמא משום דקייזי דמיה וזבינה חריפא הוה הרי הוא צנטילה זו כמו
אזנה אטומא. הגביה ירך לקנותה ולראות אם שמנה היא או כחוסה: אזל לא
קרא. לקנות: אמר לן הן מוקדשין לשמים. לפי שלא היה יודע ממי ישאל מעותיו
כו'. דכי יקדיש איש את ביתו כתיב (ויקרא ח'). וה"ז כיון דקייזי דמייהו וכו' זכו
וכיון דלא קייזי דמיהו לא סמכה דעמתייהו דשמה ירלה למכרן ציורה דעקן
חבר מעס הארץ: חזיר והניח. ולא גמר לקנות: אינו גמר זמרחא אלא לזכר היפות.
לעשרו דמאי. ואם רוצה לחזור ממקחו: לפחזרו א"א. זלל הפרשת מעשר שכבר
מתוקן [פסחים ט.]: ולעשרו א"א. וא"כ יחזירו למוכר שהרי מפחיתו בדמים
ומחזיר את המותר זעין: אטו משום דגמר זלכו לקנות קנה ומעשר. בתמיה
והיא דרבייהו וליפטור: רב ספרא. הוה קרי קריאת שמע ואמר ליה ההוא גברא
הזי ובעלה לו דמיס מרזיבס ולאחר פתלתו לא רצה לקבל אלא זמיעוט מעות
גבי מעשר כיון דירא שמיס הוא כיון שגמר זלכו זכה בזמקא ונתחייב (ו) זכמך
מתני' ה' הסיטון. הוא חנונוי גדול שקונה הרבה יחד ומוכר להמונים קטנים:
קורא לו סיטון: מקנה מדותיו. בשביל שנקבץ בהן היין והשמן ונקשר לתוכן
זעל הדיס. שאינו מוכר מדיר כסיטון די זפעס אחת זשנה שאינו נדבק זו כל כן:
דכיון שמוכר מדיר און המשקה נקשר זמורה אזל זעל הדיס שאינו מוכר מדיר
זשנה. לפי שמדיר למוכר יותר מסיטון ובעל הדיס אחתן לת"ק כן פירשו זכומי. ולא
זמסתנו (מכובות ט.). ועוד דקממסיס בה רשב"ג כדקאמר אמר רבן שמעון בן גמליאל
זמרחא דלפילו רשב"ג מודה חנונוי אע"פ שמוכר מדיר דכיון שאינו חייב להטיף ג'
וממחה. מקנה מעל לו ומהה ה' דמעה מעל כל פיס (ישעי' כה): משקלוסו. אזני
מוכריס. ככל כנס ועמס ששוקל בהן פיסים כהן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן
מוכריס. קינוימן הללו זכבר למ כגון כפר ויין ושמן: אזל זכיר זשג.

ואזנה ומש"ה פטור מן הללויות.
זעל דמרי' לה להא סוגיא לחנונוי הרגיל
הללויות זכרה ובכך סוגיא פשוטה:
לעולם לתם צדקה פשוט. ובמריס (לא): מוקי לה להא דשמואל זמרחא חריפא
זה דרבה ימלא קופצין ומשום דהנאמו של לוקח היא הוה ליה הלוקח כשואל עליו ומייזי
דקמתי נאנסו בהליכה חייב זמורה פטור מפני שהוא כנושא שטר. ונראה צעני
ואזנה וטעמא משום דקייזי דמיה וזבינה חריפא הוה הרי הוא צנטילה זו כמו
אזנה אטומא. הגביה ירך לקנותה ולראות אם שמנה היא או כחוסה: אזל לא
קרא. לקנות: אמר לן הן מוקדשין לשמים. לפי שלא היה יודע ממי ישאל מעותיו
כו'. דכי יקדיש איש את ביתו כתיב (ויקרא ח'). וה"ז כיון דקייזי דמייהו וכו' זכו
וכיון דלא קייזי דמיהו לא סמכה דעמתייהו דשמה ירלה למכרן ציורה דעקן
חבר מעס הארץ: חזיר והניח. ולא גמר לקנות: אינו גמר זמרחא אלא לזכר היפות.
לעשרו דמאי. ואם רוצה לחזור ממקחו: לפחזרו א"א. זלל הפרשת מעשר שכבר
מתוקן [פסחים ט.]: ולעשרו א"א. וא"כ יחזירו למוכר שהרי מפחיתו בדמים
ומחזיר את המותר זעין: אטו משום דגמר זלכו לקנות קנה ומעשר. בתמיה
והיא דרבייהו וליפטור: רב ספרא. הוה קרי קריאת שמע ואמר ליה ההוא גברא
הזי ובעלה לו דמיס מרזיבס ולאחר פתלתו לא רצה לקבל אלא זמיעוט מעות
גבי מעשר כיון דירא שמיס הוא כיון שגמר זלכו זכה בזמקא ונתחייב (ו) זכמך
מתני' ה' הסיטון. הוא חנונוי גדול שקונה הרבה יחד ומוכר להמונים קטנים:
קורא לו סיטון: מקנה מדותיו. בשביל שנקבץ בהן היין והשמן ונקשר לתוכן
זעל הדיס. שאינו מוכר מדיר כסיטון די זפעס אחת זשנה שאינו נדבק זו כל כן:
דכיון שמוכר מדיר און המשקה נקשר זמורה אזל זעל הדיס שאינו מוכר מדיר
זשנה. לפי שמדיר למוכר יותר מסיטון ובעל הדיס אחתן לת"ק כן פירשו זכומי. ולא
זמסתנו (מכובות ט.). ועוד דקממסיס בה רשב"ג כדקאמר אמר רבן שמעון בן גמליאל
זמרחא דלפילו רשב"ג מודה חנונוי אע"פ שמוכר מדיר דכיון שאינו חייב להטיף ג'
וממחה. מקנה מעל לו ומהה ה' דמעה מעל כל פיס (ישעי' כה): משקלוסו. אזני
מוכריס. ככל כנס ועמס ששוקל בהן פיסים כהן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן
מוכריס. קינוימן הללו זכבר למ כגון כפר ויין ושמן: אזל זכיר זשג.

ואזנה ומש"ה פטור מן הללויות.
זעל דמרי' לה להא סוגיא לחנונוי הרגיל
הללויות זכרה ובכך סוגיא פשוטה:
לעולם לתם צדקה פשוט. ובמריס (לא): מוקי לה להא דשמואל זמרחא חריפא
זה דרבה ימלא קופצין ומשום דהנאמו של לוקח היא הוה ליה הלוקח כשואל עליו ומייזי
דקמתי נאנסו בהליכה חייב זמורה פטור מפני שהוא כנושא שטר. ונראה צעני
ואזנה וטעמא משום דקייזי דמיה וזבינה חריפא הוה הרי הוא צנטילה זו כמו
אזנה אטומא. הגביה ירך לקנותה ולראות אם שמנה היא או כחוסה: אזל לא
קרא. לקנות: אמר לן הן מוקדשין לשמים. לפי שלא היה יודע ממי ישאל מעותיו
כו'. דכי יקדיש איש את ביתו כתיב (ויקרא ח'). וה"ז כיון דקייזי דמייהו וכו' זכו
וכיון דלא קייזי דמיהו לא סמכה דעמתייהו דשמה ירלה למכרן ציורה דעקן
חבר מעס הארץ: חזיר והניח. ולא גמר לקנות: אינו גמר זמרחא אלא לזכר היפות.
לעשרו דמאי. ואם רוצה לחזור ממקחו: לפחזרו א"א. זלל הפרשת מעשר שכבר
מתוקן [פסחים ט.]: ולעשרו א"א. וא"כ יחזירו למוכר שהרי מפחיתו בדמים
ומחזיר את המותר זעין: אטו משום דגמר זלכו לקנות קנה ומעשר. בתמיה
והיא דרבייהו וליפטור: רב ספרא. הוה קרי קריאת שמע ואמר ליה ההוא גברא
הזי ובעלה לו דמיס מרזיבס ולאחר פתלתו לא רצה לקבל אלא זמיעוט מעות
גבי מעשר כיון דירא שמיס הוא כיון שגמר זלכו זכה בזמקא ונתחייב (ו) זכמך
מתני' ה' הסיטון. הוא חנונוי גדול שקונה הרבה יחד ומוכר להמונים קטנים:
קורא לו סיטון: מקנה מדותיו. בשביל שנקבץ בהן היין והשמן ונקשר לתוכן
זעל הדיס. שאינו מוכר מדיר כסיטון די זפעס אחת זשנה שאינו נדבק זו כל כן:
דכיון שמוכר מדיר און המשקה נקשר זמורה אזל זעל הדיס שאינו מוכר מדיר
זשנה. לפי שמדיר למוכר יותר מסיטון ובעל הדיס אחתן לת"ק כן פירשו זכומי. ולא
זמסתנו (מכובות ט.). ועוד דקממסיס בה רשב"ג כדקאמר אמר רבן שמעון בן גמליאל
זמרחא דלפילו רשב"ג מודה חנונוי אע"פ שמוכר מדיר דכיון שאינו חייב להטיף ג'
וממחה. מקנה מעל לו ומהה ה' דמעה מעל כל פיס (ישעי' כה): משקלוסו. אזני
מוכריס. ככל כנס ועמס ששוקל בהן פיסים כהן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן
מוכריס. קינוימן הללו זכבר למ כגון כפר ויין ושמן: אזל זכיר זשג.

ואזנה ומש"ה פטור מן הללויות.
זעל דמרי' לה להא סוגיא לחנונוי הרגיל
הללויות זכרה ובכך סוגיא פשוטה:
לעולם לתם צדקה פשוט. ובמריס (לא): מוקי לה להא דשמואל זמרחא חריפא
זה דרבה ימלא קופצין ומשום דהנאמו של לוקח היא הוה ליה הלוקח כשואל עליו ומייזי
דקמתי נאנסו בהליכה חייב זמורה פטור מפני שהוא כנושא שטר. ונראה צעני
ואזנה וטעמא משום דקייזי דמיה וזבינה חריפא הוה הרי הוא צנטילה זו כמו
אזנה אטומא. הגביה ירך לקנותה ולראות אם שמנה היא או כחוסה: אזל לא
קרא. לקנות: אמר לן הן מוקדשין לשמים. לפי שלא היה יודע ממי ישאל מעותיו
כו'. דכי יקדיש איש את ביתו כתיב (ויקרא ח'). וה"ז כיון דקייזי דמייהו וכו' זכו
וכיון דלא קייזי דמיהו לא סמכה דעמתייהו דשמה ירלה למכרן ציורה דעקן
חבר מעס הארץ: חזיר והניח. ולא גמר לקנות: אינו גמר זמרחא אלא לזכר היפות.
לעשרו דמאי. ואם רוצה לחזור ממקחו: לפחזרו א"א. זלל הפרשת מעשר שכבר
מתוקן [פסחים ט.]: ולעשרו א"א. וא"כ יחזירו למוכר שהרי מפחיתו בדמים
ומחזיר את המותר זעין: אטו משום דגמר זלכו לקנות קנה ומעשר. בתמיה
והיא דרבייהו וליפטור: רב ספרא. הוה קרי קריאת שמע ואמר ליה ההוא גברא
הזי ובעלה לו דמיס מרזיבס ולאחר פתלתו לא רצה לקבל אלא זמיעוט מעות
גבי מעשר כיון דירא שמיס הוא כיון שגמר זלכו זכה בזמקא ונתחייב (ו) זכמך
מתני' ה' הסיטון. הוא חנונוי גדול שקונה הרבה יחד ומוכר להמונים קטנים:
קורא לו סיטון: מקנה מדותיו. בשביל שנקבץ בהן היין והשמן ונקשר לתוכן
זעל הדיס. שאינו מוכר מדיר כסיטון די זפעס אחת זשנה שאינו נדבק זו כל כן:
דכיון שמוכר מדיר און המשקה נקשר זמורה אזל זעל הדיס שאינו מוכר מדיר
זשנה. לפי שמדיר למוכר יותר מסיטון ובעל הדיס אחתן לת"ק כן פירשו זכומי. ולא
זמסתנו (מכובות ט.). ועוד דקממסיס בה רשב"ג כדקאמר אמר רבן שמעון בן גמליאל
זמרחא דלפילו רשב"ג מודה חנונוי אע"פ שמוכר מדיר דכיון שאינו חייב להטיף ג'
וממחה. מקנה מעל לו ומהה ה' דמעה מעל כל פיס (ישעי' כה): משקלוסו. אזני
מוכריס. ככל כנס ועמס ששוקל בהן פיסים כהן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן
מוכריס. קינוימן הללו זכבר למ כגון כפר ויין ושמן: אזל זכיר זשג.

ואזנה ומש"ה פטור מן הללויות.
זעל דמרי' לה להא סוגיא לחנונוי הרגיל
הללויות זכרה ובכך סוגיא פשוטה:
לעולם לתם צדקה פשוט. ובמריס (לא): מוקי לה להא דשמואל זמרחא חריפא
זה דרבה ימלא קופצין ומשום דהנאמו של לוקח היא הוה ליה הלוקח כשואל עליו ומייזי
דקמתי נאנסו בהליכה חייב זמורה פטור מפני שהוא כנושא שטר. ונראה צעני
ואזנה וטעמא משום דקייזי דמיה וזבינה חריפא הוה הרי הוא צנטילה זו כמו
אזנה אטומא. הגביה ירך לקנותה ולראות אם שמנה היא או כחוסה: אזל לא
קרא. לקנות: אמר לן הן מוקדשין לשמים. לפי שלא היה יודע ממי ישאל מעותיו
כו'. דכי יקדיש איש את ביתו כתיב (ויקרא ח'). וה"ז כיון דקייזי דמייהו וכו' זכו
וכיון דלא קייזי דמיהו לא סמכה דעמתייהו דשמה ירלה למכרן ציורה דעקן
חבר מעס הארץ: חזיר והניח. ולא גמר לקנות: אינו גמר זמרחא אלא לזכר היפות.
לעשרו דמאי. ואם רוצה לחזור ממקחו: לפחזרו א"א. זלל הפרשת מעשר שכבר
מתוקן [פסחים ט.]: ולעשרו א"א. וא"כ יחזירו למוכר שהרי מפחיתו בדמים
ומחזיר את המותר זעין: אטו משום דגמר זלכו לקנות קנה ומעשר. בתמיה
והיא דרבייהו וליפטור: רב ספרא. הוה קרי קריאת שמע ואמר ליה ההוא גברא
הזי ובעלה לו דמיס מרזיבס ולאחר פתלתו לא רצה לקבל אלא זמיעוט מעות
גבי מעשר כיון דירא שמיס הוא כיון שגמר זלכו זכה בזמקא ונתחייב (ו) זכמך
מתני' ה' הסיטון. הוא חנונוי גדול שקונה הרבה יחד ומוכר להמונים קטנים:
קורא לו סיטון: מקנה מדותיו. בשביל שנקבץ בהן היין והשמן ונקשר לתוכן
זעל הדיס. שאינו מוכר מדיר כסיטון די זפעס אחת זשנה שאינו נדבק זו כל כן:
דכיון שמוכר מדיר און המשקה נקשר זמורה אזל זעל הדיס שאינו מוכר מדיר
זשנה. לפי שמדיר למוכר יותר מסיטון ובעל הדיס אחתן לת"ק כן פירשו זכומי. ולא
זמסתנו (מכובות ט.). ועוד דקממסיס בה רשב"ג כדקאמר אמר רבן שמעון בן גמליאל
זמרחא דלפילו רשב"ג מודה חנונוי אע"פ שמוכר מדיר דכיון שאינו חייב להטיף ג'
וממחה. מקנה מעל לו ומהה ה' דמעה מעל כל פיס (ישעי' כה): משקלוסו. אזני
מוכריס. ככל כנס ועמס ששוקל בהן פיסים כהן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן
מוכריס. קינוימן הללו זכבר למ כגון כפר ויין ושמן: אזל זכיר זשג.

ואזנה ומש"ה פטור מן הללויות.
זעל דמרי' לה להא סוגיא לחנונוי הרגיל
הללויות זכרה ובכך סוגיא פשוטה:
לעולם לתם צדקה פשוט. ובמריס (לא): מוקי לה להא דשמואל זמרחא חריפא
זה דרבה ימלא קופצין ומשום דהנאמו של לוקח היא הוה ליה הלוקח כשואל עליו ומייזי
דקמתי נאנסו בהליכה חייב זמורה פטור מפני שהוא כנושא שטר. ונראה צעני
ואזנה וטעמא משום דקייזי דמיה וזבינה חריפא הוה הרי הוא צנטילה זו כמו
אזנה אטומא. הגביה ירך לקנותה ולראות אם שמנה היא או כחוסה: אזל לא
קרא. לקנות: אמר לן הן מוקדשין לשמים. לפי שלא היה יודע ממי ישאל מעותיו
כו'. דכי יקדיש איש את ביתו כתיב (ויקרא ח'). וה"ז כיון דקייזי דמייהו וכו' זכו
וכיון דלא קייזי דמיהו לא סמכה דעמתייהו דשמה ירלה למכרן ציורה דעקן
חבר מעס הארץ: חזיר והניח. ולא גמר לקנות: אינו גמר זמרחא אלא לזכר היפות.
לעשרו דמאי. ואם רוצה לחזור ממקחו: לפחזרו א"א. זלל הפרשת מעשר שכבר
מתוקן [פסחים ט.]: ולעשרו א"א. וא"כ יחזירו למוכר שהרי מפחיתו בדמים
ומחזיר את המותר זעין: אטו משום דגמר זלכו לקנות קנה ומעשר. בתמיה
והיא דרבייהו וליפטור: רב ספרא. הוה קרי קריאת שמע ואמר ליה ההוא גברא
הזי ובעלה לו דמיס מרזיבס ולאחר פתלתו לא רצה לקבל אלא זמיעוט מעות
גבי מעשר כיון דירא שמיס הוא כיון שגמר זלכו זכה בזמקא ונתחייב (ו) זכמך
מתני' ה' הסיטון. הוא חנונוי גדול שקונה הרבה יחד ומוכר להמונים קטנים:
קורא לו סיטון: מקנה מדותיו. בשביל שנקבץ בהן היין והשמן ונקשר לתוכן
זעל הדיס. שאינו מוכר מדיר כסיטון די זפעס אחת זשנה שאינו נדבק זו כל כן:
דכיון שמוכר מדיר און המשקה נקשר זמורה אזל זעל הדיס שאינו מוכר מדיר
זשנה. לפי שמדיר למוכר יותר מסיטון ובעל הדיס אחתן לת"ק כן פירשו זכומי. ולא
זמסתנו (מכובות ט.). ועוד דקממסיס בה רשב"ג כדקאמר אמר רבן שמעון בן גמליאל
זמרחא דלפילו רשב"ג מודה חנונוי אע"פ שמוכר מדיר דכיון שאינו חייב להטיף ג'
וממחה. מקנה מעל לו ומהה ה' דמעה מעל כל פיס (ישעי' כה): משקלוסו. אזני
מוכריס. ככל כנס ועמס ששוקל בהן פיסים כהן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן וזמן
מוכריס. קינוימן הללו זכבר למ כגון כפר ויין ושמן: אזל זכיר זשג.

ואזנה ומש"ה פטור מן הללויות.
זעל דמרי' לה להא סוגיא לחנונוי הרגיל
הללויות זכרה ובכך סוגיא פשוטה:
לעולם לתם צדקה פשוט. ובמריס (לא): מוקי לה להא דשמואל זמרחא חריפא
זה דרבה ימלא קופצין ומשום דהנאמו של לוקח היא הוה ליה הלוקח כשואל עליו ומייזי
דקמתי נאנסו בהליכה חייב זמורה פטור מפני שהוא כנושא שטר. ונראה צעני
ואזנה וטעמא משום דקייזי דמיה וזבינה חריפא הוה הרי הוא צנטילה זו כמו
אזנה אטומא. הגביה ירך לקנותה ולראות אם שמנה היא או כחוסה: אזל לא
קרא. לקנות: אמר לן הן מוקדשין לשמים. לפי שלא היה יודע מ